

6

The little prince started visiting the nearby asteroids. There was a king on the first of them.

"Ah! Here is a subject," the king said loudly when he saw the little prince.

The little prince was surprised. He did not know all men were subjects for kings.

"May I sit down?" asked little prince shyly.

"I order you to do so!" answered the king.

"Sire," said the little prince, "may I ask a question?"

"I order you to ask me a question," said the king.

"Sire, over what do you rule?"

"Over everything," answered the king.

"Over everything?"

The king pointed to his planet, to other planets and all the stars.

"Over all of that? And the stars do what you tell them to do?" asked the little prince.

"Of course! They are not allowed to say 'no'..."

The little prince did not know anybody with such power! How marvellous to have such authority and to have a hundred sunsets during the day! And because he felt sad, he asked the king for a favour: "I would like to see a sunset. Please do me a favour. Order the sun to set."

"The orders should be sensible. You will have your sunset, when the time is right," replied the king.

"When will that be?" asked the little prince.

6

Malý princ začal navštěvovat nedaleké asteroidy. Na prvním z nich byl král.
„Aha! Tady je poddaný,“ řekl král nahlas, když uviděl malého prince.

Malý princ byl překvapen. Nevěděl, že všichni lidé jsou poddaní krále.

„Mohu si sednout?“ zeptal se stydlivě malý princ.

„Nařizuji ti to!“ odpověděl král.

„Pane,“ řekl malý princ, „mohu se na něco zeptat?“

„Nařizuji ti položit mi otázku,“ řekl král.

„Čemu vládnete, pane?“

„Všemu,“ odpověděl král.

„Všemu?“

Král ukázal na svou planetu, na další planety a všechny hvězdy.

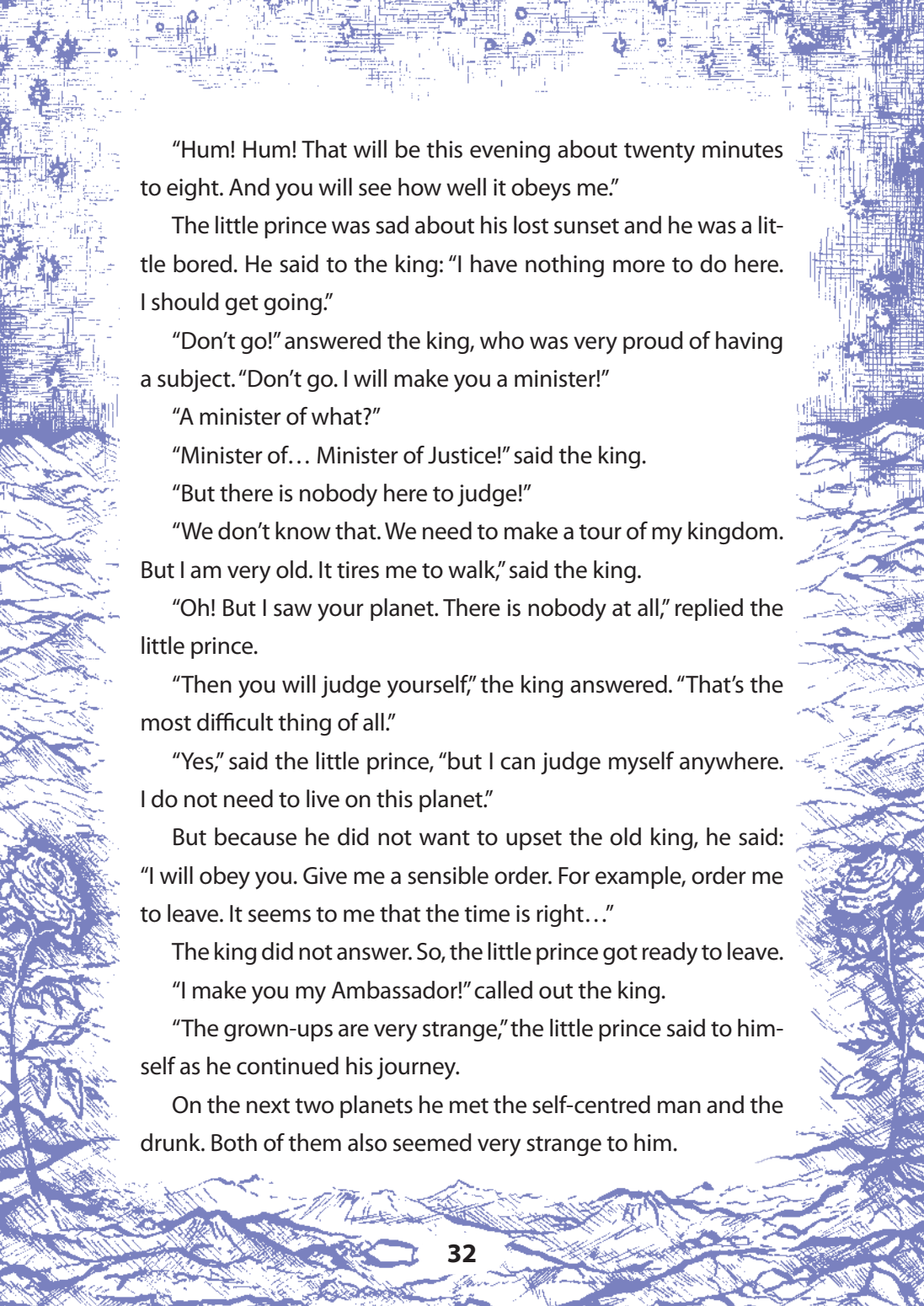
„Tomu všemu? A hvězdy dělají, co jim řeknete, aby dělaly?“ zeptal se malý princ.

„Samozřejmě! Nemají povoleno říct, ne’...“

Malý princ neznal nikoho s takovou mocí! Jak úžasné je mít takovou autoritu, a k tomu sto západů slunce během dne! A protože mu bylo smutno, požádal krále o laskavost: „Chtěl bych vidět západ slunce. Prosím, udělejte mi laskavost. Nařídte slunci, ať zapadne.“

„Rozkazy by měly být rozumné. Dostaneš svůj západ slunce, až bude správný čas,“ odpověděl král.

„Kdy to bude?“ zeptal se malý princ.

“Hum! Hum! That will be this evening about twenty minutes to eight. And you will see how well it obeys me.”

The little prince was sad about his lost sunset and he was a little bored. He said to the king: “I have nothing more to do here. I should get going.”

“Don’t go!” answered the king, who was very proud of having a subject. “Don’t go. I will make you a minister!”

“A minister of what?”

“Minister of... Minister of Justice!” said the king.

“But there is nobody here to judge!”

“We don’t know that. We need to make a tour of my kingdom. But I am very old. It tires me to walk,” said the king.

“Oh! But I saw your planet. There is nobody at all,” replied the little prince.

“Then you will judge yourself,” the king answered. “That’s the most difficult thing of all.”

“Yes,” said the little prince, “but I can judge myself anywhere. I do not need to live on this planet.”

But because he did not want to upset the old king, he said: “I will obey you. Give me a sensible order. For example, order me to leave. It seems to me that the time is right...”

The king did not answer. So, the little prince got ready to leave.

“I make you my Ambassador!” called out the king.

“The grown-ups are very strange,” the little prince said to himself as he continued his journey.

On the next two planets he met the self-centred man and the drunk. Both of them also seemed very strange to him.

„Hmm! Hmm! Dnes večer zhruba za dvacet minut osm. A uvidíš, jak dobře mě poslouchá.“

Malý princ byl smutný ze svého ztraceného západu slunce a byl trochu znuděný. Řekl králi: „Nemám tu už co dělat. Měl bych se vydat na cestu.“

„Nechod!“ odpověděl král, který byl velmi hrdý na to, že měl poddaného. „Nechod. Udělám z tebe ministra!“

„Ministra čeho?“

„Ministra... ministra spravedlnosti!“ řekl král.

„Ale není tu nikdo, koho bych soudil!“

„To nevíme. Musíme udělat prohlídku mého království. Ale jsem velmi starý. Unavuje mě chodit,“ řekl král.

„Ach! Ale já viděl tvou planetu. Není tady vůbec nikdo,“ odpověděl malý princ.

„Pak budeš soudit sám sebe,“ odpověděl král. „To je ta nejobtížnější věc ze všech.“

„Ano,“ řekl malý princ, „ale sám sebe mohu soudit kdekoli. Nemusím žít na této planetě.“

Ale protože nechtěl starého krále rozzlobit, řekl: „Poslechnu tě. Dej mi rozumný rozkaz. Například, přikaz mi odejít. Zdá se mi, že teď je správný čas...“

Král neodpověděl. Malý princ se tedy připravil k odchodu.

„Ustanovuji tě svým velvyslancem!“ zvolal král.

„Dospělí jsou velmi zvláštní,“ řekl si malý princ, když pokračoval v cestě.

Na dalších dvou planetách se setkal se sebestředným mužem a opilcem. Oba se mu také zdáli podivní.

On the fourth planet lived a businessman. He was so busy that he did not even raise his head when the little prince arrived.

"Good morning," the little prince said to him.

"Three and two make five. Five and seven make twelve. Twelve and three make fifteen. Good morning. Fifteen and seven make twenty-two. Twenty-two and six make twenty-eight. Twenty-six and five make thirty-one. Phew! Then that makes five hundred and one million, six hundred and twenty-two thousand, seven hundred and thirty-one."

"Five hundred million what?" asked the little prince.

7

Na čtvrté planetě žil podnikatel. Byl tak zaneprázdněn, že ani nezvedl hlavu, když malý princ dorazil.

„Dobré ráno,“ řekl mu malý princ.

„Tři a dva dělají pět. Pět a sedm dělá dvanáct. Dvanáct a tři dělají patnáct. Dobré ráno. Patnáct a sedm dělá dvacet dva. Dvacet dva a šest dělá dvacet osm. Dvacet šest a pět dělá třicet jedna. Uff! To pak činí pět set a jeden milión, šest set dvacet dva tisíc sedm set třicet jedna.“

„Pět miliónů čeho?“ zeptal se malý princ.

